

Silfwerhvit och Lillwacker

Det var en gång en konung, som hade en drottning hvilken han mycket älskade. Men efter någon tid dog drottningen, och lemnade efter sig en enda dotter. När nu konungen blifvit enkling, vändes hela hans hug till den lilla prinsessan, och han höll henne kär såsom sin ögonsten. Den unga konungadottren växte så upp, och blef den fagreste jungfru, hvarom någon hört talas.

När prinsessan var femton vintrar gammal hände sig, att der utbrast ett stort örlog, och hennes fader måste draga bort emot landets fiender. Såsom konungen nu icke hade någon, åt hvilken han kunde anförtro sin dotter, medan han sjelf var borta, lät han bygga ett högt torn uti skogen, försåg det ymnigt med lifsmedel, och satte deruti sin unga dotter med hennes tärna. Tillika lät han utgå ett påbud, att ingen man, eho det vara måtte, skulle vid lifsstraff få nalkas intill tornet, der jungfrurna sutto inne.

Konungen menade sig nu hafva gjort väl för att akta sin dotters ära, och drog så bort i ledning. Under tiden sitter prinsessan i tornet med sin tärna, och sömmar silke på knä. Men i staden voro många raska konungasöner och andra ungersvenner, hvilkas hug lekte till den fagra mön, och de önskade gerna att komma till samtals med henne. När de märkte, att sådant icke kunde ske, buro de en stor harm emot konungen, och tänkte uppå hämnd. Till den ändan samråddes de med en gammal qvinna, som visste mer än andra, och bådo henne laga så, att konungadottern och hennes tjenstemö skulle mista sin ära, änskönt de icke varit i någon mans våld. Käringen lofvade sitt bistånd härutinnan. Hon trollade så i ett par äpplen, lade dem uti en korg, och gick till det ensliga tornet, hvarest jungfrurna sutto.

När konungadottern och hennes tärna blefvo varse den gamla qvinnan, der hon satt utanför vind-ögat, fingo de en stark

lystnad att smaka hennes fagra äpplen. De ropade så åt käringen, att de ville köpa af den kostliga frukten; men trollqvinnan svarade, att hon icke höll den fal. När nu jungfrurna icke upphörde med sina böner, sade gumman, att hon skulle skänka dem hvar sitt äpple, om de blott ville hissa ned en korg utföre torn-muren. Prinsessan och hennes tärna tänkte icke på någon falskhet, utan gjorde såsom trollpackan hade sagt, och erhöello så hvar sitt äpple. Men den förtrollade frukten hade en underlig kraft, ty begge jungfrurna blefvo på en gång hafvande, och innan året var om, födde hvardera en liten[60] blomkind. Konunga-dotterns son kallades *Silfverhvit*; tärnans son nämndes *Lillvacker*. De begge svenne-barnen växte till, och blefvo större och starkare än andra barn. Dertill hade de ett fagert utseende, och liknade hvarann såsom tvänne bär, så att hvar man kunde väl se och skönja att de voro syskon.

Det led nu om sju runda år, och konungen skulle komma hem ifrån ledingen. Då blefvo de begge jungfrurna mycket förskräckta, och räddes att han skulle få spörja deras oära. De öfverlade så med hvarandra, huru de skulle dölja sina barn; men ingendera visste att råda härutinnan. När nu ingen annan hjälp fanns till, togo jungfrurna med stor sorg farväl af sina söner, och hissade dem om natten ned ifrån tornet, att de sjelfva skulle fresta sin lycka i verlden. Vid afskedet skänkte konungadottern åt *Silfverhvit* en kostbar knif, till en hugkomst af hans moder. Men tärnan hade ingenting att gifva sin son i föräring.

De begge fosterbröderna begynte nu sin vandring ut i verlden. När de hade färdats någon tid, kommo de till en mörk skog; uti skogen mötte dem en man, som var stor till vext och underlig till utseende. Mannen bar tvänne svärd vid sidan, och förde med sig sex stora hundar. Han helsade vänligt: »god dag, piltar små! hvadan ären J komna, och hvartut ställen J eder färd?» Svennerna förtäljde, att de kommo ifrån ett högt torn, och ärnade sig ut i verlden för att pröfva lyckan. Mannen

mälte: »om det är såsom J sägen, vet jag eder härkomst bättre än någon annan. Och på det J skolen ega något till hugkomst af er fader, vill jag gifva eder hvardera ett svärd och tre hundar. Men ett skolen J lofva mig, att J aldrig skiljens ifrån edra hundar, utan fören dem med eder, hvart J än tagen vägen.» Piltarne tackade för mannens goda gåfva, och lofvade göra såsom han hade sagt. Derefter skiljdes de ifrån honom, och drogo vidare leden fram.

När de länge hade färdats omkring, kommo de omsider till en korsväg. Då sade Silfverhvit: »mig synes, det lærer gå oss bättre, om vi pröfva lyckan hvar för sig. Låtom oss därför skiljas åt.» Lillvacker svarade: 'ditt råd är godt; men huru skall jag då framdeles kunna veta, om det går dig väl i verlden?' »Jo», sade Silfverhvit, »det skall vara dig till ett tecken, att så länge vattnet är klart i denna källa, så länge lefver jag; men när vattnet blifver rödt och grumligt, då är jag död. Och tror jag förvisst, att du lærer hämnas min bane.» Silfverhvit ritade nu med sin knif i källan; derefter tog han farväl af sin broder, och de drogo åt hvar sitt håll. – Lillvacker kom snart derefter till en kungsgård, hvarest han fick tjenst. Men hvarje morgon vandrade han till källan, för att spörja efter tidningar ifrån sin fosterbroder.

Silfverhvit fortsatte nu ensam sin färd öfver höga berg och djupa dalar, intill dess han fick se en stor stad. Men uti staden tycktes stå illa till, ty husen voro klädda med svart, och alla invånarne gingo tysta och sörjande, såsom hade der timat någon stor olycka. Silfverhvit gick fram, och sporde hvad orsaken mände vara till all denna bedröfvelse. Folket svarade: »visserligen måtte du vara en långväga främling, som icke förnummit, huru konungen och drottningen varit uti sjönöd, och blifvit tvungna att bortlofva sina tre döttrar. Redan i morgon skall hafs-trollet komma och hemta den äldsta prinsessan.» Vid dessa tidningar blef svennen glad och tänkte, det han nu hade ett godt tillfälle att vinna gods och ryktbarhet, om lyckan eljest ville vara honom gynnsam.

När dagen var inne, band Silfverhvit sitt svärd vid sidan, lockade sina hundar, och vandrade ensam ned åt hafvet. Vid han nu satt på hafsstranden fick han se hvarest konunga-dottern kom dragande utur staden, och med henne var en hofman, som sagt sig vara god att frälsa hennes lif. Men prinsessan var mycket bedröfvad och grät bitterligen. Då gick Silfverhvit fram, och helsade höfviskt på den fagra jungfrun. Vid det konunga-dottern och hennes följeslagare nu blefvo varse den raske ungersvennen, vordo de mycket förfärade; ty de tänkte att det var hafs-trollet som kom. Men hofmannen lopp undan för stor räddhåga skull, och gömde sig i ett högt träd, som växte invid sjön. När Silfverhvit märkte deras förskräckelse, sade han: »fagra jungfru! rädens icke för mig; jag skall icke göra eder något ondt.» Konunga-dottern svarade: 'är det icke du, som kommer för att taga mig?' »Nej,» genmälte Silfverhvit: »jag är kommen hit, för att frälsa eder.» Då gladdes prinsessan att en så bård kämpe ville strida för henne, och de talade länge och vänligt med hvarandra. Under samtalet bad Silfverhvit, att jungfrun skulle unna honom en bön, det hon ville löska honom. Konunga-dottern biföll hans begäran, och Silfverhvit lade sitt hufvud på hennes knä; men under det han hvilade, tog prinsessan en guld-ring, och fäste oförmärkt ibland svennens hår-lockar.

Rätt som det nu var, kom hafs-trollet farande utur djupet, så att skum och våg yrde vidt omkring. När trollet fick se Silfverhvit, vredgades det och sade: »hvarföre sitter du jemte min prinsessa?» Ungersvennen genmälte: 'jag tänker att hon är mera min än din.' Hafs-trollet sade: »det vilja vi blifva två om; men nu skola vi först låta våra hundar slå.» Silfverhvit var icke sen härtill, utan hetsade sina hundar emot trollets hundar, och der blef ett argt slagsmål. Men leken ändades så, att svennens hundar fingo öfverhanden, och beto ihjel hafs-hundarne. Genast drog Silfverhvit sitt svärd i fullt flygande, gick emot hafs-trollet, och högg ett väldigt hugg, så att odjurets hufvud trillade på sanden; men trollet skriade förfärligt och for ut i sjön, så att vattnet stod högt i

himmels sky. Derefter tog svensken sin silfbodda knif, skar ut ögonstenarne ur trollets hufvud, och gömde dem hos sig. Han helsade så på den fagra prinsessan, och gick hastigt sina färde.

När nu striden var förbi, och ungersvensken hade gått sin kos, kröp hofmannen neder ur trädet och hotade prinsessan med döden, om hon icke ville säga för alla, det han och ingen annan hade frälsat henne. Konunga-dottern dristade icke neka till denna begäran; ty hon räddes för sitt lif. Hon gick så med hofmannen hem till kungsgården, hvarest de undfingos med stor ära och heders-bevisning. Men der blef icke ringa glädje i landet, när folket fick spörja att den äldsta prinsessan blifvit frälsad ifrån hafs-trollet.

Andra dagen aflopp allt på samma sätt. Silfverhvit gick nedåt stranden och mötte den medlersta prinsessan, när hon skulle utlemnas åt trollet. Men då konunga-dottern och hennes ledsagare blefvo honom varse, vordo de mycket förfärade; ty de tänkte, att det var hafs-trollet som kom. Hofmannen kröp nu i träd såsom förra gången; men prinsessan efterkom svenskens begäran och löskade honom, liksom hennes syster hade gjort. Hon band dervid sin guld-ring i Silfverhvits långa hår.

När det så hade lidit en stund hördes ett stort gny ur hafvet, och der kom fram ett hafs-troll, som hade tre hundar och tre hufvuden. Men Silfverhvits hundar behöllo seger öfver hafs-hundarne, och svensken sjelf högg ihjel trollet med sitt svärd. Derefter tog han fram sin silfbodda knif, skar ut trollets ögonstenar och gick sina färde. Men hofmannen var icke sen, utan kröp ned af trädet, och tvang prinsessan att göra ed, det han och ingen annan hade frälsat henne. De vände så åter till kungsgården, hvarest hofmannen undficks med stor ära, och blef hållen för den ypperste kämpe.

Tredje dagen band Silfverhvit svärd vid sidan, lockade sina tre hundar, och vandrade åter igen ned till hafvet. Vid han nu satt på sjöstranden, fick han se hvarest den yngsta konunga-

dottern kom dragandes utur staden, och med henne gick den manhaftige hofmannen, som troddes hafva frälsat hennes systrar; men prinsessan var mycket bedröfvad, och grät modiga tårar. Då gick Silfverhvit fram, och helsade höfviskt på den fagra jungfrun. Vid nu konunga-dottern och hennes följeslagare blefvo varse den raska ungersvennen, vordo de mycket förfärade; ty de trodde att det var hafs-trollet som kom. Men hofmannen lopp undan och gömde sig i ett högt träd, som växte invid sjön. När Silfverhvit märkte deras räddhåga, sade han: »fagra jungfru! rädens icke för mig, jag skall icke göra eder något ondt.» Konunga-dottern svarade: 'är det icke du, som skall taga mig?' »Nej,» genmälte Silfverhvit, »jag är kommen hit för att frälsa eder.» Då gladdes prinsessan, att en så bård kämpe ville strida för henne, och de talade länge och vänligt med hvarandra. Under samtalet bad Silfverhvit, att den fagra jungfrun skulle unna honom en bön, det hon ville löska honom. Konunga-dottern samtyckte gerna till hans begäran, och Silfverhvit lade sitt hufvud på hennes knä. Men när prinsessan fick se guldringarne, hvilka hennes systrar hade bundit i svennens[64] hår, blef hon förundrad, och flätade oförmärkt ännu en ring i hans lockar.

Rätt som det nu var, kom hafs-trollet farande utur djupet med mycket gny, så att skum och våg yrde högt emot himmelen. Odjuret hade den gången sex hufvuden, och nio hundar. När nu trollet blef varse Silfverhvit, der han satt hos den unga konungs-dottern, vredgades det, och ropade: »hvad har du att göra med min prinsessa?» Ungersvennen genmälte: 'jag tänker, att hon blir snarare min än din.' Trollet sade: »derom vilja vi blifva två; men nu skola vi först låta våra hundar slå.» Silfverhvit var icke sen, utan hetsade sina hundar till strids emot hafs-hundarne, och der blef ett argt slagsmål. Men leken lyktades så, att svennens hundar vunno öfverhanden, och beto ihjel alla nio hafshundarne. Genast drog Silfverhvit sitt blanka svärd, gick emot hafs-trollet, och högg till, så att alla sex hufvuden trillade på sanden; men odjuret skriade förfärligt, och for ut i sjön, så att vattnet stod högt i sky.

Svennen tog derefter sin silfbodda knif, och skar ut alla trollets tolf ögonstenar. Han helsade så på den unga konungadottern, och drog skyndsamt sina färde.

När nu striden var lyktad och ungersvennen hade gått bort, steg hofmannen ned ur trädet, drog sitt svärd, och hotade prinsessan med döden, om hon icke ville säga, det han hade frälst henne ifrån trollet, liksom han frälst hennes begge systrar. Konungadottern dristade icke neka till hans begäran, ty hon räddes för sitt lif. De vandrade derefter tillsammans emot kungs-gården. Men när konungen fick se dem begge vid lif, vardt en stor glädje öfver hela hofvet, och de undfingos med stor heders-bevisning. Hofmannen var nu annat till karl, än när han satt uppkrupen i trädet. Konungen lät så tillreda ett präktigt gästabud, med lust och lek och dans och stränga-spel, samt lofvade hofmannen sin yngsta och käraste dotter till lön för hans mannamod.

Midt under bröllops-glädjen, medan konungen satt till bords med alla sina män, öppnades dörren, och Silfverhvit kom in åtföljd af sina hundar. Svennen trädde dristigt fram i gästabuds-salen, och helsade konungen. Men när de tre konungadöttrarne igenkände honom, blefvo de högligen glada, sprungo upp ifrån bordet, och lupo främlingen till mötes. Häröfver vardt konungen mycket förundrad, och sporde hvad sådant månne betyda. Då förtäljde den yngsta prinsessan huru allt hade tillgått ifrån början till slut, och att Silfverhvit var den som hade frälsat dem, medan hofmannen satt uppe i trädet. Till yttermera visso uppsökte konungadöttrarne, hvar och en, den guldring som hon hade inflätat i Silfverhvits hår. Men konungen visste ännu icke rätt, hvad han borde tänka om allt detta; då sade Silfverhvit: »Herre, konung! på det du icke skall tvifla om dina döttrars ord, kan du här se ögonstenarne efter hafs-trollet, som jag dräpte.» Nu förstod konungen och alla hans män, att prinsessorna hade förtäljt sanningen. Den svekfulle hofmannen fick så lida sitt välförtjenta straff; men Silfverhvit blef emottagen med stor ära, och vann den yngsta

konunga-dottern, samt med henne halfva riket.

Sedan brölloppet var ändadt, flyttade Silfverhvit med sin unga brud till en stor kungs-gård, och lefde med henne i ro och lycka. Då hände sig en natt, medan alla sofvo, att det klappade på vindögat och en röst hördes ropa: »Silfverhvit! kom, jag vill tala med dig.» Konungen ville icke väcka sin unga brud, utan steg hastigt upp, band svärdet vid sidan, lockade sina hundar och gick ut. När han så kom under bar himmel, stod der framför honom ett Troll, som var både stort och bistert till utseende. Trollet sade: »Silfverhvit! du har dräpt mina tre bröder, och jag är kommen att hämnas deras död. Derföre är mitt förslag, att du går med mig till hafsstranden, och att vi der kämpa med hvarandra.» Detta vilkor likade ungersvennen väl, och han följde trollet utan gensägelse. När de nu kommo ned emot hafvet, lågo der trenne stora hundar, hvilka trollet hade fört med sig. Genast hetsade Silfverhvit sina hundar emot trollhundarne, och der blef ett argt slagsmål; men leken lyktades så, att trollhundarne måste vika undan. Derefter drog konungen sitt svärd, gick manligen fram emot trollet, och vitte det många dråpliga hugg, så att der blef en väldig kamp. Men när trollet märkte att striden gick emot, blef det förfäradt, och lopp hastigt undan till ett högt träd;[66] Silfverhvit och hans hundar lupo efter, och hundarne skällde häftigt. Då begynte trollet bedja för sig och sade: »käre Silfverhvit! jag vill taga böter för mina bröder; men tysta dina hundar, medan vi få talas vid.» Konungen befallte nu sina hundar tiga stilla; men det half icke, utan djuren skällde hårdare än förut. Då tog trollet tre hår af sitt hufvud, räckte dem åt Silfverhvit, och sade: »lägg ett hår öfver hvardera hunden, så lærer han nog hålla sig tyst.» Konungen gjorde såsom honom sades; genast tystnade hundarne och lågo orörliga, såsom hade de blifvit fastsmidda vid jorden. Nu märkte Silfverhvit att han blifvit besviken; men det var för sent. Trollet steg så ned ur trädet, drog sitt svärd, och började enviget å nyo; men de hade icke skiftat många hugg med hvarandra, förr än Silfverhvit fick bane-sår,

och låg i sitt blod på marken.

Sagan återvänder nu till Lillvacker. Han gick om morgonen till källan vid kors-vägen, och fann henne full med blod. Då förstod han att Silfverhvit var död, och ihågkom sitt löfte att hämnas sin foster-broder. Han lockade så sina hundar, band svärdet vid sidan, och vandrade vägen fram, intill dess han kom till en stor stad. Men uti staden var allt uppfyllt med glädje, folket svärmade på gatorna, och husen voro klädda med skarlakan och andra präktiga tyger. Lillvacker sporde hvad orsaken månne vara till all denna fröjd. Folket svarade: »visserligen måste du vara fjerran ifrån, som icke vet, att här är kommen en bård kämpe, vid namn Silfverhvit; han har frälsat våra tre prinsessor och är nu konungens måg.» Lillvacker sporde noga huru allt detta hade tillgått; derefter vandrade han vägen fram, intill dess han om aftonen kom till kungs-gården, hvarest Silfverhvit bodde med sin fagra brud.

När nu Lillvacker trädde in genom borg-porten, helsade alla honom för konung: ty han var så lik sin fosterbroder, att ingen kunde skilja dem ifrån hvarandra. Vid svennen så kom i sof-stugan, trodde äfven drottningen att det var Silfverhvit; hon gick honom derföre till mötes, och sade: »Herre, konung! hvi har du dröjt så länge? Jag har med sorg afbidat din hemkomst.» Lillvacker svarade icke mycket till detta tal, utan var tyst och fåordig. Han gick derefter till[67] sängs med drottningen; men lade ett blankt svärd emellan sig och henne. Den unga bruden visste icke hvad hon skulle tro om allt detta, ty hennes gemål hade förut icke haft sådan underlig sed. Men hon tänkte: »det är icke godt spörja om annans hemlighet», och sade derföre ingenting.

Om natten, medan alla sofvo, klappade det på vind-ögat, och en röst hördes ropa: »Lillvacker! kom, mig lyster tala med dig.» Svennen steg genast upp, grep sitt goda svärd, lockade sina hundar och gick ut. När han nu kom under bar himmel, stod der framför honom samma troll, som hade dödat Silfverhvit. Trollet sade: »Lillvacker! följ mig, så skall du träffa din

fosterbroder.» Svenssen var straxt redo att vandra med; trollet gick förut. När de så kommo till hafs-stranden, voro der tre stora hundar, hvilka trollet hade fört med sig. Något längre bort, hvarest kampen hade stått, låg Silfverhvit i sitt blod, och jemte honom lågo hans hundar fastbundna vid jorden. Då förstod Lillvacker huru allt hade tillgått, och tänkte att han gerna ville våga sitt lif, för att hämnas sin fosterbroder. Genast hetsade han sina hundar emot troll-hundarne, och der blef ett argt slagsmål; men leken lyktades så, att Lillvackers hundar behöllo öfverhanden. Svenssen drog derefter sitt svärd, och gick fram emot trollet med stora och manliga hugg. Men när trollet märkte att kampen gick emot, lopp det undan, och flydde till ett högt träd; Lillvacker och hans hundar lupo efter, och hundarne skällde häftigt. Då begynte trollet bedja för sig, och sade: »käre Lillvacker! jag vill gifva böter för din fosterbroder; men stilla dina hundar, medan vi få talas vid.» Tillika räckte trollet fram tre hufvudhår och mälte: »lägg ett hårstrå öfver hvardera hunden, så lärer han nog hålla sig tyst.» Men Lillvacker märkte att härunder var något svek, han tog derföre de tre hufvudhåren, och lade dem i stället öfver troll-hundarne. Genast föllo dessa till jorden, och lågo orörliga såsom hade de varit utan lif.

När nu trollet förnam, att dess rådslag icke hade framgång, blef det högeligen förfäradt och sade: »käre Lillvacker! jag vill gifva dig böter för din broder, allenast du lemna mig i fred.» Ungersvenssen sporde: 'hvad kunde du väl gifva mig, så kärt som min fosterbroders lif?' Trollet genmälte: »här gifver jag dig tvänne flaskor. I den ena är ett vatten af sådan art, att om du stänker dermed på någon som är död, qvicknar han genast åter vid; men i den andra är ett sådant vatten, att om du stryker deraf och någon kommer der invid, blifver han genast fast. Och menar jag att större kostbarheter än dessa begge näppeligen lära finnas.» – Lillvacker sade: 'ditt förslag likar mig väl, och jag vill antaga det; men ett måste du lofva mig dertill, att du löser min fosterbroders hundar.' Trollet gick in härpå, steg så ned ur trädet, och blåste på

hundarne, att de vordo åter lösa. Derefter tog Lillvacker de begge flaskorna, och vandrade med jätten ifrån hafs-stranden.

När de hade gått ett stycke tillsammans, kommo de till en stor sten-häll, som låg tätt invid vägen. Då skyndade Lillvacker förut, och strök oförmärkt på stenen ur den ena flaskan. Vid nu trollet skulle gå der förbi, hetsade svennen alla sina sex hundar på en gång, hvarvid jätten vek undan, och kom så att vidröra sten-hällen. Trollet blef nu fast, och förmådde icke röra sig ifrån stället; men efter någon stund rann dagen upp i öster, och lyste på stenen. När nu trollet fick se solen, sprack det, och fick så sin bane.

Lillvacker sprang derefter bort till sin fosterbroder, och stänkte på honom med vatten ur den andra flaskan, så att han åter kom till lif. Då vardt en stor glädje, såsom man väl kan veta. Foster-bröderna följdes derefter till kungs-gården, och förtäljde under vägen sina öden och äfventyr. Lillvacker omtalade huru han fått veta sin väns nöd, och huruledes han kommit till kungs-gården, och der blifvit hållen för den unge konungen. Han skämtade tillika deröfver, att han hade gått till sängs med drottningen, utan att hon märkte annat än han var hennes rätta gemål. Men när Silfverhvit hörde detta tal, tänkte han, att Lillvacker bjudit drottningen någon oära; då rann hans sinne till, så att han i vredesmode drog sitt svärd och stötte det i sin fosterbroders lif. Lillvacker föll nu död till marken, och Silfverhvit gick ensam hem till kungsgården. Men svennens hundar ville icke öfvergifva sin husbonde, utan lade sig tjutande omkring hans kropp och slickade hans sår.

Om qvällen, när den unge konungen och hans gemål skulle gå till sängs, sporde drottningen hvarföre han var så tungsint och fåordig. Silfverhvit svarade föga härtill. Då sade drottningen: »mycket har mig undrat, hvad som händt dig under de sista dagarne; men mest lyster mig likväl få veta, hvarföre du i natt lade ett draget svärd emellan oss.» Nu gick det upp ett ljus för Silfverhvits ögon, han förstod att hans fosterbroder var oskyldigt dräpen, och ångrade bittert det han

hade så illa lönat Lillvacker för sitt lif. Konungen steg derefter genast upp, och gick bort till stället, hvarest hans fosterbroder låg. Han gjöt så lifs-vatten ur sin flaska, och tvättade svennens sår; straxt qvicknade Lillvacker vid igen, och de begge fosterbröderna vandrade med fröjd och glädje åter till kungsgården.

När de nu kommit tillbaka, förtäljde Silfverhvit för sin drottning huru Lillvacker hade frälsat hans lif, och hvad andra äfventyr de hade bestått tillsammans. Då vardt lust och gamman öfver hela kungs-gården, och svennen undficks af alla med stor ära och hyllest. Men när Lillvacker hade dväljts der någon tid, friade han till den medlersta prinsessan, och fick hennes och hennes fränders ja och samtycke. Derefter firades brölloppet med mycken ståt, och Silfverhvit delade halfva riket med sin fosterbroder. Men de begge bröderna byggde tillsammans i frid och enighet, och om de icke äro döda, lefva de och må väl ännu i denna dag.